

như thế.

Côcô xen vào :

— Ông đừng ngại cho tôi. Tôi sẵn sàng cho ông Vichky khám xét, miễn hồ không quá đáng.

Vichky lớn tiếng hỏi Buru :

— Côcô đã thỏa thuận, còn anh, anh còn tiếp tục giữ ý kiến cũ nữa không ?

Buru gằn giọng :

— Cho đến khi nào tôi bị đánh bất tỉnh.

— Anh định gây sự cả với tôi ư ?

— Nói nhiều lời vô ích. Anh ráng quật tôi ngã vì nếu hai chân còn đứng vững tôi sẽ không tha anh.

Lời nói thách thức của Buru làm Văn Bình bực bội. Bệnh tự ái hão và ham danh lợi đã biến hẳn thành chương ngại cho chàng. Quần thảo với Rita mảnh mai hẳn còn thất điên bát đảo, chẳng hiểu hẳn có phép màu nào để dám dọ quyền với đại đen nhu đạo Vichky.

Vichky cười nhạt, nhắc lại :

— Tôi cho anh một phút để rút lui ý kiến. Bộ mã không hoèo như anh chỉ một cái búng nhẹ là lẩn kèn; chúng ta là bạn, không nên đâm đá nhau vì một chuyện không đâu, hơn nữa, hai phụ nữ có mặt ở đây sẽ cười chê chúng ta.

— Anh đã hăm học, bêu xấu tôi trước mặt phụ nữ ; tôi chỉ chịu rút lui ý kiến nếu anh công khai tạ lỗi.

Vichky nhượng bộ :

— Vâng, tôi xin thành thật tạ lỗi.

— Vậy thì thôi, việc vừa xảy ra được xếp bỏ.

Dứt lời Buru ngồi xuống kêu cho lửa cháy to. Vichky tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Ở kia, anh phải để cho tôi lục soát chứ !

Buru cau mày :

— Lục soát gì ?

— Trong người anh. Tôi phải lục soát mọi người ở đây, không riêng gì anh. Và lại, cách đây một phút, chính anh cũng đã đồng ý. Vì vậy, tôi mới xin lỗi anh.

Buru vẫn ngồi chổng mông, thối lữa phù phù. Hẳn thân nhiên quay đi về phía Vichky. Thái độ vô lễ của hắn làm Văn Biab đỏ mặt. Song chàng đứng yên vì đã đoán trước Buru ăn đòn. Bước bình một cách ngu xuẩn và đáng ghét như hẳn thì ăn đòn đáng đời. Chàng còn mong Vichky nện hẳn rõ đau cho hắn cách luôn đến già.

Vichky cúi xuống, tóm cổ áo Buru xách lên. Buru lơ lửng trên cánh tay lực lưỡng của Vichky vừa đập lung tung vừa la oai oai :

Đáp lại trò gi thế. Vichky ?

Vichky quay Buru một vòng rồi động hẳn ngã nhào vào đồng cũi đang cháy :

— Đồ bú-dù, đã chịu ngoan chưa ?

Tên cũng com Buru bị mắng bú-dù là đúng. Thật vậy, hẳn cứ xử lý bịch không kém con khi. Hẳn bị xô ngã vất vẻo ngang khúc gỗ đổ ối, nếu không quấy mình nhanh nhẹn đề ngồi dậy, quần áo và râu tóc hẳn đã bị cháy xém. Hẳn hùng hổ xông vào đánh Vichky. Hẳn khoa tay, toan đâm giữa thật Vichky, nhưng lần nữa đã ngã chồm g kệnh sau khi bị khều chân một cách nhẹ nhàng như đùa bỡn. Buru lóp ngóp bò dậy song xương sống bị đau rần hẳn không thể đứng lên, và miệng hẳn không dám cãi bướng nữa.

Vichky vượt từ cỏ xuống chân Buru. Trong người Buru không giấu gì hết. Vichky ngó hẳn bằng cặp mắt thương hại :

— Quả anh là người diên tàng... Anh không lấy cuộn băng thì việc gì lại không cho lục soát ? Buru nhỏ bệt bãi nước bọt, giọng khinh khỉnh :

— Cảm ơn.

Vichky không nói gì, quay về phía Fêlin. Văn Bình theo dõi từng cử chỉ nhỏ của Vichky, và đặc biệt lưu ý đến lối đánh đờ chững chạc và sắc bén

của hẳn. Tức là hẳn càng ở trộm tuyến với chàng, chắc hẳn là nhân viên GRU hoặc Quốc tế Tinh báo Sở chàng sẽ tìm được một đôi phương ngang ngựa.

Vichky chưa kịp nói Fêlin đã lên tiếng trước :

— Mời ông cứ tự nhiên.

Vichky xoa nắn bộ vét-tông mục sư nhàu bần của Fêlin, vẻ mặt nghiêm trọng, Fêlin hỏi :

— Ông đã tìm thấy gì chưa ?

Vichky đáp :

— Chưa. Tôi hy vọng người lấy trộm không phải là ông.

Côcô nói :

— Ông khám xét cha tôi xong rồi, giờ đến lượt tôi.

Vichky lắc đầu :

— Chưa xong cô ạ. Tôi còn muốn mở cái túi vải ông Fêlin dùng để gói đầu.

Văn Bình nhận thấy mặt Fêlin hơi tái. Tuy vậy, chàng chưa thể kết luận hẳn tái mặt vì sợ hãi hay vì quá mệt. Hẳn nghĩ ngợi vài giây đồng hồ ngắn ngủi rồi buông thõng :

— Mời ông.

Nhưng Vichky vừa mở miệng túi ra, hẳn vội cản lại :

sư ở chủng viện nhưng thay vì làm mục sư tôi đã làm nghề tìm quặng mỏ, nghề bán thú và nghề buôn cổ thư.

— Ông sợ tôi cạnh tranh hả ?

— Dĩ nhiên.

Vichky cẩn thận trong miệng trong khi Fêlin dán mắt vào ba cuốn sách dày, bìa và giấy bằng da thú đã nhàu nát, chữ viết bên trên lem nhem và nhòa nét, song dấu còn rõ cũng khó thể hiểu nghĩa. Vichky toan đặt xuống đất song Fêlin đã la lớn:

— Không được. Bán hết cả, ông ơi !

Vichky lật cuốn thứ nhất ra coi. Mùi da cũ mủn nát xông lên làm khó thở, Cốcô phải bịt mũi, lảng ra chỗ khác. Vichky vẫn thản nhiên như không, ngón tay chậm rãi lật từng tờ một; mỗi cuốn sách cỡ gồm từ 10 đến 15 tờ đóng giăng lại vào nhau ở gáy bằng một sợi dây đồng mềm, tờ nào cũng dày cộm và gấp đôi. Vichky bỗng à lên một tiếng ngắn, rồi bất chấp lời phàn đối của Fêlin, đặt phịch quyển sách quý xuống nền đất ướt hẳn, hơn thế nữa, hẳn còn giựt tung nhiều tờ ra khỏi gáy.

Quang cảnh diễn ra trước mắt mọi người đã chứng tỏ Vichky có lý, và có tài khám xét sắc bén. Nhiều gói nhỏ, det, đựng một thứ bột trắng

nhỏ, có túi giấy nhỏ vượt ra. Văn Bình buột miệng:
— Thuốc phiện trắng !

Buru chồm dậy như bị đàn ong đốt dít. Hẳn vồ lấy đồng gói nhỏ đựng bột trắng, đưa vội lên mũi tôi hít hà :

— Cha mẹ ơi, đừng rồi, đừng rồi, thuốc phiện trắng !

Hắn quay sang phía «mục sư» Fêlin :

— Té ra đây mới là nghề thật của «cha».

Fêlin đáp, mặt hơi tái nhưng vẫn lạnh lùng :

— Tôi có mạo nhận là mục sư chính cống đâu đời sống mỗi ngày một thêm khó khăn, làm một nghề chưa đủ ăn, tất phải kiếm thêm nghề khác.

Buru quắc mắt :

— Ông đừng quên rằng nhập nội lên lút bạch phiện vào châu Mỹ là một tội nặng.

Fêlin cười nửa miệng :

— Thưa ông, tôi không quên. Nhưng sự khắc nghiệt này chỉ có hiệu lực trên đất Hoa kỳ, còn đây là châu Mỹ la tinh; cho dầu tôi bị quan thuế tóm cổ thì cũng chỉ đến tịch thu thuốc là cùng, còn lâu tôi mới bị lôi ra tòa, phạt tù. Đáng tiếc các ông không phải là quan thuế của nước Equator để có thẩm quyền bắt tôi.

Hắn bình thản quay lấy đồng gói thuốc phiện

trắng, nhét vào túi áo vét-lông đen, và nói:

— Khám xét xong rồi, phiền ông trả hết lại cho tôi.

Vichky chặn tay hắn:

— Chưa được. Còn quyền thứ ba nữa.

Vichky vira lột lớp giấy bọc ngoài thì bụp một tiếng nhẹ, một vật tròn rớt ra, lăn xuống vũng nước nhỏ dưới chân hắn. Dưới ánh sáng rạng đông pha trộn với ánh lửa củi, Văn Bình thấy rõ vẻ mặt hớn hở như bắt được của Vichky. Hắn lượm cái vật tròn rồi la lớn:

— Cuộn băng, cuộn băng tài liệu!

Félin gầm lên:

— Mi nói láo. Không phải cuộn băng.

Văn Bình nhìn cái vật tròn lấp loáng trong bàn tay của Vichky. Nó tròn như hộp ruy-băng máy chữ, song đường kính chỉ bằng phân nửa. Nó màu kaki, như màu nước sơn quân xạ, ở đầu có nút bấm, thoạt trông Văn Bình biết ngay là băng ghi âm mặt mã do C.I.A. chế tạo đặc biệt, quay trên máy thông thường không phát được thành tiếng.

Vichky xò rộng bàn tay, phán vua với Văn Bình:

— Phiền anh cho biết cái này có phải là băng ghi âm mặt mã không?

Văn Bình nhìn thình không đáp. Vichky chồm tới, miệng quát tháo:

— Đỡ ăn cắp!

Félin đã đứng dậy, xốc khẩu súng trường lên. Hai chân hắn bị thương, hắn không có may may hy vọng chế ngự được không lồ Vichky; cho dầu hắn lạnh lặn, tài nghệ của hắn cũng chỉ là trò đùa đối với một võ sĩ đại huyền đen già dặn và cường tráng như Vichky. Nhưng hắn vẫn liều mạng dùng bả súng làm khi giới quét mạnh ngang hông Vichky.

Vichky cười hà hà, vung tay gạt, khẩu súng nặng nề bắn vào chân tường. Văn Bình định nhìn Vichky sẽ buông tha Félin hoặc quá lắm thì cũng lát nữa đom đóm mắt cho cách đến già. Chàng định nhìn như vậy nên không sửa soạn can thiệp. Đến khi chàng biết lầm thì đã muộn. Đòn Vichky phóng ra không phải đòn cảnh cáo. Mà là đòn thù. Đòn chết.

Hắn bước xéo lên, chém cạnh bàn tay vào màng tang Félin. Từ đỉnh tai xuống rai tai bên dưới, có 3 huyết: huyết trên đỉnh tai là kasumi theo nhu đạo, điểm trúng là tạng mạng vì dây thần kinh tại đó tương đối rất mỏng manh, nhiều khi chỉ điểm nhẹ cũng làm nạn nhân diếc tai tức

khắc ; huyết ở rái tai cũng là huyết chết, tuy nhiên người thiếu kinh nghiệm, khó thể diễm, trông và chỉ gây ra sự man, nhu đạo gọi là huyết yên-miên; huyết nằm ngay giữa lỗ tai. Thiếu lâm quyền đặt tên là huỳnh phong xào nhĩ ít nguy hiểm hơn, nạn nhân bị điếc tai hoặc bất tỉnh mà thôi. Cách diễm huyết của Vichky bắt Văn Bình nổi gai ốc. Rõ ràng hấp tấp công huyết kasumi của Fêlin. Là thường, võ sĩ diễm huyết có hạng như Vichky chỉ cần đánh bằng đầu ngón tay, vậy mà hắn xử dụng cả sống bụn tay, và chém hơi nghiêng, điều này chứng tỏ hầu cố tình chạm mạnh vào khúc dây thần kinh thính giác, và cố tình hạ thủ gã mục sư giả hiệu buồn bạch phiến lậu và đánh cắp cuộn băng tài liệu tối mật.

Không riêng Văn Bình, Cócô cũng biết Fêlin bị Vichky đánh đòn chết. Vì vậy nàng rú lên. Tiếng rú của nàng làm Fêlin bủn rủn, và trong đường tơ kẽ tóc miếng atêmi ghê gớm của Vichky bị trượt xuống huyết huỳnh phong xào nhĩ. Fêlin lăn kên, tuy nhiên hắn chỉ bị bại liệt chứ chưa tắt thở. Đoán được thâm ý của Vichky, Văn Bình phóng lại.

Song Vichky đã hành động trước khi Văn Bình can thiệp kịp. Hắn phi mũi giày nhọn vào hạ bộ Fêlin. Thế là hết. Cho dầu Fêlin mặc quần lót

bằng kềm cũng bị trọng thương. Phương chi yếu huyết của hắn chỉ được hạp về bằng một lớp vá mỏng, hắn lại mất quá nhiều sức. Fêlin này người lên rồi nằm thẳng băng.

Vichky ngồi thụp xuống rồi kêu thất thanh:

— Khô quá, khô quá, tôi đã giết chết Fêlin...

Văn Bình trông Cócô khóc thét. Nhưng không nàng vẫn ngồi bất động, đôi mắt nhìn ra ngoài một cách khó hiểu. Dường như nàng quên hẳn vụ án mạng vừa xảy ra, và nạn nhân là người được nàng gọi là cha. Cha như thế nào, chàng chưa biết, song ít ra nàng cũng có liên hệ khá chặt chẽ với Fêlin.

Văn Bình lắc vai Vichky:

— Tại sao anh lại làm như vậy ?

Vichky thở dài giọng buồn rầu :

— Chính tôi, cũng không hiểu nữa. Có lẽ tội diên mất. Như có thể một sức mạnh bí mật nào sui khiến tôi ghét hắn, thù hắn, và giết hắn. Anh tha lỗi cho tôi, cuộn băng ghi âm của kỹ sư Doaré đã biến tôi thành kẻ tàn bạo.

Buru dề môi :

— Hừ, anh bạn nói dễ nghe nhỉ ? Khi không, dùng độc thủ giết người mà chỉ xin lỗi thôi ư ?

Vichky nghiêm nét mặt :

— Anh là thằng ngu. Tôi xin lỗi vì lẽ ra tôi nên giữ bản sống, mang về Hoa thịnh đốn, lòi ra tòa rồi lên ghé điện. Tôi của hần là tội phản quốc. Theo tập tục nghề nghiệp, tôi có quyền giết hần, dẫu hần vô tội, tôi giết cũng chẳng ai mó đến lỗ chân lông tôi, huống hồ hần có tội dày mình. Một lần nữa, tôi lặp lại anh là thằng ngu. Anh thử đối đáp lại xem. Anh là nhân viên C. I. A. thật đấy, nhưng cái đồ C.I.A. hạng bét ấy tôi có thể giết hàng tá như chơi.

Văn Bình nhận thấy Vichky đã mất lương tri. Rõ ràng là hần gây sự với Buru, và chờ Buru phản ứng để giải quyết bằng độc thủ. Chẳng sợ Buru thất thố, may thay, trận đòn hồi nãy cộng thêm cái chết thê thảm của gã mục sư giả hiệu đã làm hần tỉnh ngộ. Hần im thin thít, không phản đối nữa lời, thậm chí không có cả cử chỉ tức giận nữa. Đột nhiên Buru trở nên nhũn như con chi chi.

Cuộc đấu khẩu giữa Vichky và Buru bị cắt đứt vì ngoài trời có tiếng động cơ máy bay. Buru bỗng reo mừng như đứa trẻ :

— Phi cơ, phi cơ sắp đến !

Vichky gõ ngón tay vào khớp xương vai Buru giọng đàn anh :

— Đừng mừng vội, chú em. Không được lên

máy bay đậu.

Buru năn nỉ :

— Tội nghiệp quá, ông anh không cho về thì chỉ ngày nay tôi chết.

Vichky cười :

— Giờ đây, còn lộn xộn nữa thôi ?

Buru cười theo :

— Thôi, em sợ mất mặt rồi.

Mặt trời chưa mọc nhưng giá mặt trời đã mọc cũng không xuyên qua nôi màn sương dày đặc tầng tầng lớp lớp. Từ khi địa chấn xảy ra, màn sương mỗi lúc một thêm dày đặc, giữa trưa vạn vật vẫn trắng xóa một màu, ánh nắng chỉ lờn vờn trên các đỉnh núi bao quanh thung lũng lòng chảo. Không hiểu sao sáng hôm ấy bức tường sa mù lại sụp dần, phi cơ nặng chạ thê hạ cánh song trực thăng cỡ nhỏ có nhiều hy vọng đáp xuống miền hồ hoa tiêu quen thuộc địa hình, địa vật, và được trang bị dụng cụ điện tử thích hợp.

Vichky chạy vội ra sân ; trong chớp mắt hần đã đổ xăng thành vệt dài song song rồi đốt lửa. Văn Bình không rõ hần lấy hi-dông xăng ở đâu ra. Chẳng mấy chốc được Rita lên vai, tay giắt Cốc có thì lửa đã sáng rực. Tiếng trực thăng kêu âm âm trên đầu. Trực thăng sơn màu trắng, không vẽ

ngôi sao trắng của không lực Mỹ, cũng không vẽ số như thường lệ. Văn Bình toan hỏi Vichky nhưng hắn đã lảng xảng đến cửa trực thăng để đón hai nhân viên phi hành lực lượng từ trên nhảy xuống.

Văn Bình thấy rõ hai nhân viên phi hành lực lượng mặc đồ bay đen, cổ quần phụ-la đỏ hỏi hỏi phỏng xuống đất như thể bị ai rượt đuổi. Người thứ nhất dừng lại khi thấy Vichky và giơ hai ngón tay lên thành hình chữ V. Quân nhân phương tây thường giơ ngón tay chữ V chào nhau, chúc mừng hoặc báo hiệu chiến thắng. Và Vichky cũng giơ tay chào lại, nhưng lại chào bằng một ngón cái bẻ quặp. Đứng hơi xa Văn Bình không thấy rõ nét mặt của nhân viên phi hành và Vichky song giác quan thứ sáu cho chàng biết là họ không cười.

Buru cười, Cốc cười. Song Văn Bình không bụng dạ nào cười nổi. Rita mảnh dẻ nhưng khi nắm vật vèo trên vai chàng bỗng trở nên nặng khác thường. Nàng cũng nặng hơn vì sau một ngày lặn lội, một đêm khát nước giữa trăm ngàn nguy hiểm, chàng đã thấm mệt. Chàng không thể thườn miệng cười theo thói quen thiên phú vì những sự việc đang diễn ra trước mắt dường như đem một mặt kính trắng. Chàng thì phi cơ thành thạo, chàng

thuộc lòng mọi kiểu phi cơ lớn nhỏ, cảnh quạt hoặc phân lực trên thế giới, vậy mà chàng không biết kiểu chiếc trực thăng nhẹ đang đậu chênh lênh trên bãi cỏ dưới sương mù trắng xóa. Chàng như thầm «có lẽ đây là trực thăng cứu cấp của C.I.A...»

Vichky bắc loa miệng gọi :

— Nhanh lên, kéo thời tiết sắp sửa xấu lại.

Văn Bình dẫn bước đến gần trực thăng. Đến cửa, chàng dừng lại, toan hạ Rita xuống thì một hong súng lạnh ngắt đã được dí sát lưng :

— Ông nội, đứng yên cho người ta lục soát.

Kẻ ra lệnh cho chàng là người Mỹ chính cống, sinh trưởng ở vùng nam ruộng nương cô hay thẳng cánh, và nhan nhản bờ rừng, vì giọng hần khản như nói bằng mũi. Chàng đứng yên. Tuy vậy, chàng vẫn hỏi lại :

— Các anh điên hả ? Bắt tôi đứng như phỗng đá để làm gì ?

— Hừ, anh điên thì có. Chúng tôi cần anh đứng yên trong một phút để xem anh có mang khí giới trong mình không.

Văn Bình quay sang Vichky. Chàng tưởng hẳn được thẳng thoi, ngờ đầu hắn còn khổ hơn chàng. Chàng vác Rita trên vai nên không phải giơ tay trong khi Vichky phải ngoan ngoãn chấp tay lên đầu.

bộ điệu vô cùng thiếu nảo.

Buru còn ngờ ngác thì một nhân viên phi hành đã gõ búa súng vào đỉnh đầu :

— Cậu này nữa, què tay rồi hả ?

Buru quác mắt :

— Đồng nghiệp với nhau cả, định chơi xô nhau ư ?

Sự phản đối bằng miệng của hắn đã được đáp lại bằng trái dấm ác liệt vào xương sống. Gã phi công có lối đánh gọi (gàng) và lợi hại của kẻ được huấn luyện tinh vi về cả chiến và đã hấp thụ nhiều kinh nghiệm sống. Baru khuyu xuống Trá dấm dữ dội của gã phi công vừa đánh tan thành kiến của Văn Bình đối với C.I.A. Mỹ. Chẳng thường chè C. I. A. chỉ có một số rất ít nhân viên hành động an tường quyền cước còn hầu hết đều là công chức thật mỡ bò nhèo, bụng to bự, trói gà không chặt. Giờ đây, chàng mới biết họ « chơi chơi », tỉ lệ võ sĩ trong tổng số nhân viên không thua Sở Mật vụ của ông Hoàng, cơ quan điệp báo thứ nhất trên thế giới mà toàn thể nhân viên, từ nữ thư ký văn phòng đến chuyên viên cơ khí phi hành đều nắm vững bí quyết cận vệ chiến.

Gã phi công dựng Baru dậy rồi xách hắn về

tàng như con nhái bèn trao cho bạn hắn đang đứng xoạc chân trên nền trục thẳng để giắt mọi người lên. Văn Bình trèo lên sau cùng. Trong chớp mắt, trục thẳng đã biến dạng sau màn sương trắng xóa.

